

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Jana Jiráka, Ph.D., a Mgr. Milana Procházky v právní věci

žalobce: **S. D.**
zastoupený advokátem JUDr. Filipem Mochnáčem
sídlem Heršpická 5, 639 53 Brno

proti
žalovanému: **Magistrát města Brna**
sídlem Malinovského nám. 3, 601 67 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2017, č. j. MMB/0161469/2017

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2017, č. j. MMB/0161469/2017, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutím Úřadu městské části města Brna, Brno – Medlánky (dále jen „stavební úřad“), ze dne 15. 2. 2017, č. j. MCBMED/00437/2017, a ze dne 21. 2. 2017, č. j. MCBMED/00644/2017, a tato rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutím ze dne 15. 2. 2017, č. j. MCBMED/00437/2017, stavební úřad uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 178 odst. 1 písm. a)

zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), kterého se měl žalobce dopustit z nedbalosti tím, že na podzim roku 2016 vybudoval na pozemku parc. č. X v k. ú. X (v jeho východní, spodní části) jímku na odpadní vody na vyvážení bez územního souhlasu, případně územního rozhodnutí stavebního úřadu. Konkrétně byla použita plastová jímka o objemu 10 m³ a vnějších rozměrech: průměr 2,7 m, výška 2,0 m. Za toto jednání uložil stavební úřad žalobci podle § 179 odst. 3 písm. c) stavebního zákona pokutu ve výši 25 000 Kč a dále povinnost nahradit náklady správního řízení v paušální částce 1 000 Kč. Rozhodnutím ze dne 21. 2. 2017, č. j. MCBMED/00644/2017, stavební úřad opravil zřejmou nesprávnost v předchozím rozhodnutí tak, že ve výroku o sankci nahradil nesprávně uvedený § 179 odst. 3 písm. c) stavebního zákona správným § 178 odst. 3 písm. c) téhož zákona.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Žalobce namítl, že rozhodnutí žalovaného se s jeho odvolacími námitkami vypořádalo jen okrajově nebo vůbec. Jeho rozhodnutí má za nepřezkoumatelné a skutkové závěry správních orgánů za nepodložené a spekulativní. Žalobce předmětnou jímku nevybudoval jako novou, ale pouze přistoupil k výměně jímky, která byla na místo osazena bývalým vlastníkem pozemku. Žalobce se tedy nemohl dopustit jednání spočívajícího ve „vybudování“ jímky. Stavební úřad navíc provedl kontrolu na místě samém v době, kdy již byla měněná jímka zakopána v zemi, a nemohl tak zjistit, jaké parametry nová jímka má. Pokud stavební úřad v tomto ohledu vycházel z projektové dokumentace předložené žalobcem, pak v řízení nebylo zjišťováno ani prokazováno, zda osazená jímka odpovídá rozměrům v projektové dokumentaci – žalobce mohl na místo umístit jímku menších rozměrů. Žalobce nesouhlasí se závěry stavebního úřadu, že mohlo dojít k ohrožení života, zdraví osob nebo zvířat, k ohrožení životního prostředí a majetku (např. k sesutí zeminy, plotu) – jímka se nacházela v zemi, byla zakopána a životy a zdraví ani majetek třetích osob nemohla a nemůže ohrozit. Pokud správní orgány tvrdí, že žalobce musel přistoupit k výkopu, který snad měl být v daných terénních podmínkách rizikový, pak tento závěr nemá souvislost s předmětem řízení, neboť žalobce nebyl postižen za provedení výkopu, ale za vybudování jímky. Žalobce setrvává v tom, že se žádného přestupku nedopustil, neboť prováděl výhradně tzv. udržovací práce.
3. Žalovaný se dále nezákonně vypořádal s námitkou podjatosti vznesenou žalobcem vůči Ing. L. H. Žalobce tuto námitku neuplatnil pozdě, neboť až z rozhodnutí stavebního úřadu zjistil okolnosti svědčící o podjatosti jmenované. Rozhodnutí stavebního úřadu žalobce vnímá jako odplatu za jeho aktivní přístup, podněty a stížnosti týkající se „nejasným způsobem vybudovaných připojení k distribuční, vodovodní a kanalizační síti“ na pozemcích parc. č. X a X v k. ú. X. Stavební úřad je v této věci nečinný, byť na pozemcích ve vlastnictví žalobce sousedících s těmito pozemky došlo výkopem k porušení elektrického kabelu a vodovodního potrubí, a tedy prokazatelně došlo k situaci ohrožení zdraví či života. Stavební úřad rovněž ve svém rozhodnutí uvedl, že pokud bude žalobce v budoucnu postupovat podle svého uvážení, lze předpokládat další porušování ustanovení stavebního zákona, což se žalobce dotklo.
4. Stavební úřad rovněž v rozporu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neumožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a k těmto se vyjádřit. Dne 31. 1. 2017 byl žalobce při ústním jednání seznámen s obsahem spisu a následně bylo

dne 15. 2. 2017 již bez dalšího vydáno rozhodnutí stavebního úřadu. Neobstojí námitka žalovaného, že po dni 31. 1. 2017 již do spisu žádné další podklady nepřibýly, neboť to žalobce nemohl vědět a předpokládat.

5. Podle žalobce je vadné též rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností – v daném případě nemohlo dojít k pouhému překlepu, neboť jak § 179 odst. 3 písm. c), tak i § 178 odst. 3 písm. c) mají ve stavebním zákoně své místo a existují. O zřejmé nesprávnosti by možno hovořit jen tam, kde by správní orgán odkázala na neexistující ustanovení. V projednávané věci šlo ale o omyl, který činí původní rozhodnutí nezákonným a zmatečným.
6. Za nezákonný a nepřezkoumatelný považuje žalobce způsob stanovení sankce pomocí bodového systému, který není nikde zakotven. Není zřejmé, proč byl maximální počet bodů stanoven na 500, jakým způsobem byly vytvořeny jednotlivé kategorie, proč byla jednomu bodu přiřazena hodnota 1 000 Kč pokuty, jakým způsobem byla jednotlivým kategoriím přidělena bodová rozpětí a jakým způsobem probíhá přidělování bodů v rámci jednotlivých kategorií. Uložená sankce je nepodložená a nepřiměřeně vysoká. V jiném řízení týkajícím se neoprávněné výstavby garáže byla oběma účastníkům uložena pokuta pouze 12 500 Kč, avšak žalobci byla uložena pokuta ve dvojnásobné výši. Žalobce závěrem navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
7. V doplnění žaloby doručeném osobně soudu dne 21. 8. 2017 žalobce namítl, že stavební úřad vydal dne 1. 3. 2012 územní souhlas s umístěním zahrádkářské chaty včetně podzemního sklípku a opěrné zídky pod č. j. ÚVŽPZ-176/12, přičemž součástí této stavby bylo rovněž vybudování jímky na odpadní vody (územní souhlas žalobce připojil k důkazu). Žalobce se tak nemohl dopustit přestupku podle § 178 odst. 1 písm. a), ale případně přestupku podle § 178 odst. 1 písm. d) stavebního zákona, k čemuž však nebylo vedeno žádné dokazování. Dále namítl, že nebylo zjištěno, kdy ke stavbě jímky mělo dojít, a zda proto nedošlo k zániku odpovědnosti za přestupek.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný se ve vyjádření k žalobě vypořádal s námitkami žalobce obdobně jako v napadeném rozhodnutí, neboť žalobní námitky v podstatě odpovídají námitkám odvolacím, a setrval na svých závěrech. K doplnění žaloby ze dne 21. 8. 2017 žalovaný konstatoval, že jde o nepřípustné rozšíření žaloby po lhůtě uvedené v § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Žalobcem zmiňovaný územní souhlas se nadto týkal jiného pozemku. Pokud žalobce při kontrolní prohlídce dne 22. 11. 2016 uvedl, že původní jímka byla nahrazena plastovou jímkou asi před dvěma měsíci, pak k dokončení prací na jímce mohlo dojít v období od srpna do října 2016. K zániku odpovědnosti za přestupek v důsledku uplynutí lhůty k jeho projednání proto nedošlo. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

9. V replice doručené soudu osobně dne 21. 11. 2017 žalobce kromě polemiky s argumentací žalovaného, která je obsahově shodná s žalobou, nově uvedl, že v rámci ústního jednání dne 31. 1. 2017 byl seznámen s obsahem spisového materiálu a nikoliv s obsahem jednotlivých listin. Žalobci bylo tedy sděleno, jaké listiny spisový materiál ke dni 31. 1. 2017 tvoří, avšak z podstaty věci žalobce neměl dostatek prostoru, aby se s obsahem

jednotlivých listin seznámil. I proto logicky očekával, že bude vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí.

V. Posouzení věci soudem

10. Krajský soud bez jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.) přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
11. Jak vyplývá z § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s., rozšířit žalobu o další žalobní body může žalobce jen ve lhůtě pro podání žaloby, která činí podle § 72 odst. 1 s. ř. dva měsíce od okamžiku, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení. V projednávané věci bylo rozhodnutí žalovaného doručeno žalobci dne 16. 6. 2017. Lhůta k podání žaloby a jejímu případnému rozšíření tak uplynula dne 16. 8. 2017. Námitkami žalobce uvedenými v doplněních žaloby doručených soudu dne 21. 8. 2017 a dne 21. 11. 2017 se tak soud nemůže zabývat, neboť byly uplatněny po zákonné koncentraci řízení. Z tohoto důvodu soud též neprovedl důkazy navržené stranami, které měly prokazovat či vyvracet skutečnosti uvedené v doplněních žaloby (územní souhlas, projektová dokumentace).
12. Soud současně neshledal důvodu ke zrušení rozhodnutí žalovaného pro to, že by odpovědnost žalobce za přestupek zanikla pro uplynutí prekluzivní lhůty pro projednání přestupku, k čemuž je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (tj. bez ohledu na skutečnost, že žalobce tuto námitku uvedl opožděně). Ze správního spisu plyne, že při kontrolní prohlídce provedené stavebním úřadem dne 22. 11. 2016 žalobce uvedl, že původní jímka byla novou plastovou jímkou nahrazena cca před dvěma měsíci. Ke spáchání přestupku, který je žalobci kladen za vinu, tak muselo dojít v měsíci září 2016. Jestliže rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 16. 6. 2017, stalo se tak v zákonem předvídané jednorozhodnutí lhůtě (srov. § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a to i bez ohledu na přerušení běhu této lhůty, k němuž došlo podle odst. 2 téhož ustanovení). Pro žalobce v tomto ohledu není ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod příznivější ani pozdější úprava obsažená v § 30 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, stanovící promlčecí dobu v trvání tří let.
13. Rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí stavebního úřadu soud – na rozdíl od žalobce – nepovažuje za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů. Z obou rozhodnutí je zřejmé, jak, proč a podle jakých právních předpisů bylo ve věci rozhodnuto, přičemž žalovaný se vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. Sama skutečnost, že žalobce není s odůvodněními rozhodnutí spokojen, neznamená, že tato rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná.
14. Pokud jde o vady řízení, namítal žalobce především podjatost oprávněné úřední osoby vedoucí řízení před stavebním úřadem – Ing. L. H. V tomto ohledu soud nesouhlasí s žalovaným, že by námitka byla podána mimo řízení, pokud byla uvedena až v odvolání. V té době bylo přece správní řízení stále vedeno a není vyloučeno, že se žalobce o důvodech podjatosti dozvěděl až po vydání rozhodnutí stavebním úřadem. Jinak se ovšem soud ztotožňuje s žalovaným v tom, že námitka podjatosti vznesená žalobcem je nedůvodná. Podle § 14 odst. 1 správního řádu je každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku

řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. Skutečnosti, které žalobce předeslával v námitce podjatosti, nemohou k naplnění § 14 odst. 1 správního řádu vést. Předně pro shledání podjatosti úřední osoby je irelevantní, jak stavební úřad postupuje (či nepostupuje) ohledně jiných podnětů nebo v jiných řízeních, byť by v těchto jiných věcech vyvíjel žalobce aktivitu. Stejně tak za důvod pro pochyby o nepodjatosti soud nepovažuje, pokud stavební úřad ve svém rozhodnutí uvedl, že bude-li žalobce i v budoucnu postupovat podle svého uvážení, lze předpokládat další překračování ustanovení stavebního zákona. Stavební úřad tato slova použil v souvislosti s hodnocením společenské nebezpečnosti přestupku v reakci na vyjádření žalobce při ústním jednání dne 31. 1. 2017, kde žalobce uvedl, že dle svého názoru neporušil žádné právní předpisy a postupoval v souladu s § 79 odst. 6 stavebního zákona. Stavební úřad touto větou jasně (byť možná ne zcela obratně) vyjádřil princip, podle nějž žalobce nemůže postupovat při umísťování staveb podle svého názoru či odhadu, nýbrž podle zákona, přičemž takovému jednání žalobce je třeba do budoucna preventivně bránit, a to i uložením pokuty. Tento smysl vyplývá z kontextu hodnocení společenské nebezpečnosti stavebním úřadem a soud v něm neshledává cokoli pejorativního, natož cokoli, co by mělo směřovat k pochybnostem o podjatosti oprávněné úřední osoby. Žalobní námitka týkající se podjatosti Ing. L. H. je proto nedůvodná.

15. K námitce porušení § 36 odst. 3 správního řádu soudu konstatuje, že podle věty první tohoto ustanovení nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. Z protokolu o ústním jednání před stavebním úřadem ze dne 31. 1. 2017 vyplývá, že žalobce byl seznámen se všemi doklady zařazenými ve správním spisu (pokud snad žalobce nyní tvrdí, že neměl dostatek času se s nimi seznámit, nic takového z protokolu nevyplývá). Tím by bylo ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu učiněno zadost za předpokladu, že by stavební úřad následně pouze vydal rozhodnutí o přestupku (jak tvrdí žalovaný). Tak tomu ovšem podle obsahu spisu není – po protokolu o ústním jednání je ve správním spisu zařazeno sedm listin – printscreenů webové stránky nahlížení do katastru nemovitostí pořízených dne 2. 2. 2017, z nichž vyplývá vlastnictví a způsob ochrany dotčených pozemků žalobce a pozemků sousedících. Teprve následně je ve spisu zařazeno rozhodnutí stavebního úřadu o přestupku žalobce. Ze správního spisu nevyplývá, že by s těmito listinami byl žalobce seznámen a mohl se k nim vyjádřit. V tomto ohledu proto stavební úřad porušil výše citované ustanovení o řízení. Jelikož však uvedené printscreeny obsahují pouze informace veřejně dostupné na internetu a jelikož jejich obsah se nijak nepromítl do rozhodnutí o přestupku, dospěl soud k závěru, že tato vada neměla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, a proto je i tato námitka žalobce nedůvodná.
16. Proti podstatě obvinění se žalobce hájil tak, že jímku nevybudoval jako novou, ale pouze přistoupil k výměně starší betonové jímky, která na místě již byla, za novou plastovou jímku. K tomu soud podotýká, že tuto skutečnost nezpochybňovaly ani správní orgány. Sporné mezi účastníky však bylo, zda tato výměna vyžaduje územní rozhodnutí nebo souhlas. Lze souhlasit s žalobcem, že onu novou jímku „nevybudoval“ v úzkém smyslu tohoto slova, tj. že ji nepostavil za použití zednických prací, ani ji nesmontoval z více dílů. Onu plastovou jímku lze totiž označit za výrobek plnicí funkci stavby podle § 2 odst. 3

věta třetí stavebního zákona. Jak vyplývá z judikatury, „*[v]ýrobky plnící funkci stavby, na rozdíl od stavby ve smyslu § 2 odst. 3 tohoto zákona, nejsou výsledkem stavební činnosti, tj. přesněji řečeno nevznikly s použitím stavební nebo montážní technologie, ale jiné průmyslové, např. strojírenské technologie. Výrobek plnící funkci stavby je zařízením vyrobeným továrním způsobem*“ (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2010, č. j. 10 Ca 280/2008 – 78, publ. pod č. 2394/2011 Sb. NSS). Těto definici plastová jímka přesně odpovídá, a i když v souladu s § 103 odst. 1 písm. e) bod 16 stavebního zákona nevyžaduje ke svému umístění stavební povolení ani ohlášení, je pro její umístění nezbytné územní rozhodnutí nebo územní souhlas podle § 76 odst. 1, resp. § 96 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Pro tento závěr je nevýznamné, že dříve na stejném místě byla betonová jímka vystavěná právním předchůdcem žalobce a v zásadě ani to, jaké byly velikosti těchto jímek. Proto ani nebylo třeba fyzicky zjišťovat, jaké parametry nová jímka má. Pokud v této souvislosti žalobce namítá, že mohl na místo umístit jímku menších rozměrů, není takové hypotetické tvrzení pro věc relevantní. Soudu nadto není zřejmé, proč by žalobce v řízení o dodatečném povolení stavby předkládal stavebnímu úřadu projektovou dokumentaci na jímku o rozměrech 10 m³, ačkoliv ve skutečnosti by na místě samém založil jímku menší.

17. Z žalobcem předložené projektové dokumentace a z jeho vyjádření před stavebním úřadem je dále zjevné, že žalobce nejprve musel odstranit starou betonovou jímku a následně do zvětšeného výkopu umístit novou plastovou jímku. Závěr stavebního úřadu, že tak mohlo dojít k ohrožení života, zdraví osob nebo zvířat, k ohrožení životního prostředí a majetku (např. k sesutí zeminy, plotu) je pak zcela logický. Žalobce přitom není trestán za provedení výkopu, ale za komplex činností souvisejících s výměnou jímky, k nimž si neobstaral potřebné veřejnoprávní povolení. Pokud stavební úřad tyto činnosti nazval „vybudováním jímky“, lze takové souhrnné označení akceptovat – zvláště v situaci, kdy skutková věta rozhodnutí stavebního úřadu obsahuje též přesnější popis nové jímky a jejího umístění.
18. Žalobce se konečně dovolával výjimky z povinnosti opatřit si územní rozhodnutí nebo územní souhlas uvedené v § 79 odst. 6 stavebního zákona, tj. že prováděl pouze tzv. udržovací práce. Údržbou stavby se rozumějí práce, jimiž se zabezpečuje dobrý stavební stav, tak aby nedocházelo ke znehodnocení stavby a co nejvíce se prodloužila její užitelnost (§ 3 odst. 4 stavebního zákona). Smyslem udržovacích prací je zachovat stavbu ve stavu, který odpovídá projektové dokumentaci ověřené ve stavebním řízení, ve zkráceném stavebním řízení či dokumentaci přiložené k ohlášení, popřípadě dokumentaci skutečného provedení stavby (Hegenbart, M. - Sakař, B. a kol. Stavební zákon. Komentář, C. H. Beck, Praha 2008, s. 15). V podstatě se jedná o běžně prováděné opravy, kterými se nemění právní poměry stavby (na rozdíl od nástavby, přístavby, změny účelu užívání), neboť udržovací práce musí být v souladu s existujícím právním stavem stavby (Hegenbart, M. - Sakař, B. a kol. op. cit., s. 386). Jelikož se jedná o udržování stavby ve stavu odpovídajícímu ověřené projektové dokumentaci (resp. dokumentaci skutečného provedení stavby), nelze hovořit o udržovacích pracích, jestliže by vedly ke změně stavby oproti dokumentaci (viz též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2005, čj. 8 As 3/2005 – 86, a ze dne 24. 6. 2009, č. j. 1 As 35/2009 – 69). Jak dále rozvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 As 338/2017 – 32, „*[ú]držba slouží k běžným opravám a odstranění či opravě běžného opotřebení jinak funkční stavby – nikoli k znovuvytvoření stavby nové na půdorysu nepatrných zbytků stavby historické (...). Z pohledu faktické existence či neexistence stavby (...) je lhostejné, zda k fyzickému zániku stavby přispěl*

stěžovatel, jeho právní předchůdci či snad jiné okolnosti (vyšší moc apod.).“ V projednávaném případě je zcela zřejmé, že žalobce neprováděl žádné opravy původní betonové jímky, nýbrž tuto jímku jako celek odstranil a nahradil ji větší plastovou. Jednání žalobce tudíž nelze podřadit pod údržbu stavby; šlo o umístění výrobku plnění funkce stavby, pro nějž bylo nezbytné územní rozhodnutí podle § 76 odst. 1 nebo územní souhlas podle § 96 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Jestliže si žalobce před umístěním jímky územní rozhodnutí ani souhlas neobstaral, dopustil se přestupku podle § 178 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, jak správně uzavřely správní orgány.

19. Pokud jde o výši a zdůvodnění sankce, ani zde soud neshledal úvahy správních orgánů nepřezkoumatelnými nebo nepodloženými. Jak stavební úřad, tak i žalovaný ve svých rozhodnutích poměrně srozumitelně vysvětlili, jak a proč k udělení pokuty dospěli včetně parametrů užitého bodového systému. Žalobce má jistě pravdu v tom, že správními orgány použitý bodový systém, na jehož základě mu byla vyměřena pokuta, není stanoven zákonem, ani jiným předpisem. Na druhou stranu zákon o přestupcích stanoví jen obecně skutečnosti, které má správní orgán při ukládání sankce vzít v potaz (srov. § 12 odst. 1, podle nějž při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení), přičemž způsob výkladu a aplikace těchto skutečností ponechává na správním orgánu.
20. Stavební úřad (zjevně metodicky veden žalovaným) pro tyto účely vytvořil bodový systém, jehož parametry v odůvodnění rozhodnutí uvedl. Stavební úřad vyšel z výše pokuty podle § 178 odst. 3 písm. c), tj. 500 000 Kč, na jejímž základě stanovil maximální počet 500 bodů (takže logicky jednomu bodu odpovídá hodnota 1 000 Kč pokuty). Zákonným kritériím pro uložení sankce pak přiřadil určitý bodový rozptyl: závažnost přestupku (společenská nebezpečnost) 1 – 130 bodů, způsob spáchání přestupku 0 – 50 bodů, následek přestupku 0 – 100 bodů, okolnosti, za nichž byl přestupek spáchán 0 – 50 bodů, míra zavinění 1 – 85 bodů, pohnutky pachatele 0 – 50 bodů a osoba pachatele 0 – 35 bodů. Zákonná kritéria stavební úřad následně konkrétně hodnotil ve vztahu k žalobcovu jednání, přičemž srozumitelně popsal své úvahy, a následně žalobci u každého z nich udělil určitý počet bodů. Žalobce celkem dosáhl 25 bodů, a proto mu byla vyměřena pokuta ve výši 25 000 Kč. Vzhledem k tomu, že z odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu jsou patrné úvahy, které k uložení této pokuty vedly a které nejsou zjevně svévolné, považuje soud tento způsob určení sankce za možný a nevybočující ze zákonných limitů. Ostatně, odhlédnuto od bodového systému, uložená pokuta činí 5 % ze zákonné maximální sazby, což s ohledem na okolnosti případu a možné následky vybudování jímky bez územního souhlasu (včetně např. prasknutí jímky v důsledku nevhodného uložení a kontaminace okolí splaškovými vodami) se soudu jeví jako spíše mírnější postih žalobce. V tomto ohledu proto soud neshledal žádného důvodu pro to, aby uloženou pokutu moderoval. Pokud se žalobce dovolává výše pokuty uložené v jiném řízení týkajícím se neoprávněné výstavby garáže, pak taková argumentace nemůže bez dalšího vést k závěru o nezákonnosti výše pokuty v projednávané věci, neboť každý přestupek musí správní orgán hodnotit jednotlivě vzhledem ke specifickým okolnostem toho kterého případu. Nelze tedy říci, že pokud za neoprávněnou výstavbu garáže byla dvěma pachatelům uložena každému pokuta 12 500 Kč, pak pokuta za uložení jímky bez územního souhlasu ve výši 25 000 Kč je

nezákonná, neboť tyto dva skutky nelze takto srovnávat. V projednávané věci přitom výše uložené pokuty odpovídá dle názoru soudu spáchanému přestupku.

21. Konečně soud nepovažuje za vadné ani rozhodnutí stavebního úřadu o opravě zřejmé nesprávnosti. Podle § 70 odst. 1 věta první a druhá správního řádu provede opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením správní orgán, který rozhodnutí vydal. Týká-li se oprava výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán opravné rozhodnutí. Stavební úřad postupoval přesně v intencích tohoto ustanovení, neboť opravoval identifikaci právního předpisu ve výroku o sankci, a vydal tedy opravné rozhodnutí. Z obsahu a odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu je zcela zřejmé, že žalobci byla ukládána pokuta podle § 178 odst. 3 písm. c) stavebního zákona, a proto bylo uvedení § 179 odst. 3 písm. c) tohoto zákona ve výroku o sankci zřejmou nesprávností – překlepem. Soud se nemůže ztotožnit s žalobcem, že zřejmou nesprávností může být pouze uvedení neexistujícího ustanovení zákona, neboť takto úzce nelze citovaný § 70 odst. 1 správního řádu vykládat.

VI. Závěr a náklady řízení

22. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 24. srpna 2020

JUDr. Zuzana Bystřická v. r.
předsedkyně senátu